

Sjarm: Et jevnt tilsig av crazy hendelser gjør historien om Bandini til en fryd.

– Lykke til, alle sammen!

Arturo Bandini sikter høyt. Innlosjert på Bunker Hill, Downtown LA, drømmer han om et forfatterliv. Om bøker som skal bringe både ham og nasjonen estetiske lystsjokk. Han har flyktet fra en ytterst elskelig mor og en forfrossa far. Han har lagt på flukt for å bestige berømmelsens tinde. Vekk fra hjembyens klamme grep. Arturo Bandini kommer nedenfra, og han har *guts*, men er han en *stayer*?

Jeg ble født i en kjellerleilighet i en makaronifabrikk i North Denver. Da faren min fikk høre at også det tredje barnet hans var en sønn, reagerte han på samme måte som da de to brødrene mine kom til verden – han gikk på fylla i tre dager.

Forfatteren John Fante (1909-1983) har en annen historie, men ikke en helt annen historie.

Denne lille romanen er, som flere av hans bøker, halvbiografiske.

Mot slutten av livet ble Fante blind. «Drømmer fra Bunker Hill» dikterte han til kona si. Det er den siste boka i serien *The Saga of Arturo Bandini*.

Det muntlige opphavet er bemerkelsesverdig, for det er en elegant fortalt historie, både i språkføring og form. Kapitlene sitter som skudd, flust med setninger som får leseren til å sperre opp øynene. Slutten er ikke helt forløst, men det kan romanlesere leve med.

«**Forfatternes forfatter**» er hedersbetegnelsen John Fante har fått. Charles Bukowski og noen Beatforfattere var blant beundrerne. For norske lesere sier det sitt at amerikaneren er oversatt av stilister som

ROMAN

John Fante
Drømmer fra Bunker Hill

Oversatt av Knut Johansen
Arneberg forlag 2009, 160 sider

Johan Borgen og Per Pettersen. Knut Johansen, som står for oversettelsen av «Drømmer fra Bunker Hill», forsvare sin plass i dette selskapet. Oversetteren skal forresten ha all ære når han anvender en av originalens få fremmed-

ord – «skatologisk» – uten forklaring. Det er også god leseraktivisering. Et eksempel på tonefallet i teksten:

Solen traff meg i ansiktet som et stort gyllent øye og vekket meg.

Det var søndag morgen, og det tegnet til å bli en klar og strålende dag. Jeg spratt ut av sengen, åpnet vinduet på vidt gap og ropte ut til verden: Hallo, alle sammen! Lykke til, alle sammen!

Den overstadig optimistiske Bandini faller like raskt ned i fortvilelsens sump. Det er et hardt, forvirrende liv å skulle forsere sosiale stengsler. Et tidsskrift har riktignok trykket noen noveller, og Arturo kan tidlig i fortellingen forlate restaurantjobben for å bli litterær konsulent i et forlag som er invadert av katter. Men det skal gå svært galt.

HALVBIOGRAFISK: «Forfatternes forfatter», John Fante, forsvare sin tittel med denne delvis biografiske romanen.

Dette er en bok om det uforløste forfatterlivets berg-og-dal-baner, og dermed om forskudd. Hver gang Arturo Bandini får et nytt forskudd, får fortellingen en ny giv. Romanen av dette slaget kan bli stående som en skråstilt påminnelse om kapitalismens simple inndeling av mennesker i vellykkede og mislykkede investeringsobjekter.

I likhet med sin forfatter, blir Bandini ansatt i Hollywood for å skrive filmmanus. Han får tildelt kontor og sekretær. Pengene flommer, men oppdragene skal la vente på seg. Vi får servert en kostelig beskrivelse av de kreative skribentenes dank, og den idelige ventingen på scoopet av en manuskriptjobb.

For det skal gå galt igjen. Videre til ny jobb. Denne gangen må Arturo Bandini utstå samarbeidet med en fordrunken flokke, den kjendiskåte manusforfatteren

Velda van der Zee. Vår mann gjør mye ut av sin avsky for Veldas kvasiliv og skrytelister. Fante lar hovedpersonen ligge under for samme type skryt mot slutten av boka. Det romantekniske grepet er en forsonende, klassebetinget kontekstualisering.

Et annet høydepunkt er aspirantens møte med en forfatter han digger, Sinclair Lewis (en reell person, som fikk Nobelprisen i 1930). Bandini er sammen med sin *co-writer* på en eksklusiv restaurant. Da skrider Mr. Lewis uventet inn av døra, med to damer på slep. Arturo må klype seg i armen. Han styrter en whisky-soda. Så tar han altfor brått mot til seg. Idet han når fram til bordet der helten residerer får den sosiale katastrofen sitt klimaks. Arturo Bandini rekker ut hånda og avleverer en nesegrus hyllest. «Hånden min hang der ute over bordet mellom oss.» Med skammen

glødende i hårrøttene må han bakke ut av forstillelsen. Avvisningen («med blå og kalde øyne») får ham til å prestere et stykke utsøkt sjikane, skriblet ned på et ark fra bartenderens notisbok. Før han styrter på dør.

Knut Hamsun skal vise seg å være både Arturos og John Fantes litterære husgud. Norskingens innflytelse er ikke umiddelbart synlig ut fra denne boka, synes jeg. Men den har et jevnt tilsig av crazy hendelser, båret fram av en ømskinna fortellerstemme som ikke akkurat er pålitelig. Korte og lange kvinnehistorier hører med til sjangeren. En dæsj (katolsk) religiøsitet likeså. Exil design har latt seg smitte av den litterære leken i boka med en forsida som kan friste nysgjerrige.

«Drømmer fra Bunker Hill» er en finslipt liten roman det funkler av, selv i sine klisjeer.

Freddy Fjellheim
bokmagasinet@klassekampen.no

M Forlaget Manifest inviterer til

SLIPPEFEST

for Joakim Hammerlins bok **Terrorindustrien**

Samtale mellom forfatter Joakim Hammerlin og Venstre-politiker Abid Raja: *Er vi i ferð med å få et totalovervåket kontrollsamfunn?*

Tid: Onsdag 13. mai kl. 20
(dørene åpner 19.00)

Sted: Litteraturhuset i Oslo,
Amalie Skram (2. etg.)

DJ • KJØP BOK MED RABATT • GRATIS INNGANG